

Bódis Pál (1987–2025)

Fájdalmas veszteség érte a magyar erdész- és természetvédő közösséget. 2025. június 29-én, életének 39. évében elhunyt Bódis Pál okleveles erdőmérnök. Nemcsak elhivatott szakembert veszítettünk el, hanem egy közeli barátot is, akinek embersége és jelenléte sokunk számára példaértékű volt.

Pali 1987. március 1-jén Székesfehérváron született. Szülei gondoskodó szeretettel nevelték őt és két testvérét Jenőben, egy Fejér megyei faluban, ahol a keresztény családi légkör melegsége kezdte formálni szerethető személyiségét, tartását és családszeretetét.

Az Édesapja által vezetett cserkészcsapatban megismerhette és megszerethette a természet szépségét, és már kisgyermekként megtapasztalhatta a közösség összetartó erejét. A belé oltott, nyitott lelkülete hozzájárult, hogy felnőve mind a szakmai közösségekben, mind a magánéletében formálni tudta a környezetét.

8 éves korától 23 éves koráig tagja maradt a helyi cserkészcsapatnak, kezdetben cserkészként, később őrvezetőként, majd csapatparancsnok-helyettesként. Végül az egyetemi évek alatt, a távollág miatt hagyott fel a cserkész közösségért végzett szolgálattal.

Az általános iskolai évek után a Győri Czuczor Gergely Bencés Gimnázium diákja lett 35 másik tizenévesével. Az akkor még bentlakásos iskolában hamar beilleszkedett az osztályközösségbe, és négy év múlva határozott világnézettel és igaz barátságokkal gazdagodva lépett ki a gimnázium kapuján.

2005-ben a Nyugat-magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Karán kezdte meg erdőmérnöki tanulmányait, az egyetem mellett pedig munkát is vállalt a legkülönbözőbb munkakörökben. Egy évig egy borászatnál ismerkedett a szőlőműveléssel, de volt bolti eladó, kerékpárszerelő, évekkel később pedig már ipari alpinista munkákat is vállalt.

A diákközösség tagjaként aktívan hozzájárult a selmeci hagyományörzéshez. Oroszlánrészt vállalt a Mobil-, illetve az annak árnyékában sarjadt Alibi Tanszék munkásságában.

Derűje túláradt önmagán, jelenléte és frissítő gondolatai üdítően hatottak a környezetére. Ha felmerült egy kérdés a társaságában, biztosra vehettük, hogy hamarosan Pali rávilágít majd más nézőpontból is.

Egy időben a kerékpárépítésben látta meg az üzleti lehetőséget, majd egy szegényes hónapvégi tanszéken be is számolt első értékesítéséről. Egyetemistaként irigylésre méltó nyereséget realizált annak köszönhetően, hogy a váz elemeit

a helyi hulladéklerakóban válogatta össze különként 150 forintért, így az egész szerkezet mindössze 2000 forintjába került. És „hülye lett volna többet költeni rá, ha ennyiből is kihozható, mert így legalább van pénze kifizetni az aznap esti tanszék számláját”. S mivel a többségnek ekkor már komoly dilemmát okozott a szükségszerű étkezés és legalább ilyen fontosnak tartott sörözés/borozás közti pénzügyi feszültség feloldása, nehéz volt szembeszállni érvelésével.

Szabadidejében barátaival a Soproni hegységben túrázott és kerékpározott, később pedig a sziklamászás alapjaival is megismerkedett egy helyi egyesület berkeiben. Egyetemi barátai nagyon fontosak maradtak számára, a kapcsolatait egész életében ápolta, építette.

Lassan formálódott élethivatásává a természet szeretete, a teremtet világ értékeinek védelme és megőrzése, amelyet később munkahelyén és a hétköznapi életében is szenvedéllyel, valamint alapos szaktudással képviselt.

2012-ben erdészeti referenseként kezdte meg munkáját a Vidékfejlesztési (később Földművelésügyi) Minisztérium Erdészeti, Halászati és Vadgazdálkodási Főosztályán. Az ott töltött évek alatt hozzájárult az Új Magyarország Vidékfejlesztési Program megvalósításához, és az Országos Erdő Tanács működtetéséhez, munkája elismerésül miniszteri dicséretben részesült.

2016-tól a WWF Magyarország Alapítvány munkatársaként az *Erdő program* egyik legfontosabb pillérévé vált. Természetvédelmi szakértőként, projektkoordinátorként és erdőmérnökként aktívan kereste a jó megoldásokat, és sokat tett az erdészeti szemléletváltásért.

Pali azok közé tartozott, akiknek a szavai ritkán voltak hangosak, de mindig súllyal bírtak. Olyan kolléga volt, akinek nem kellett elismerést keresnie, a tisztelet magától értetődően járt neki. Személye, jelenléte nyugalmas és biztonságot sugárzott, családjának, munkatársainak, tanítványainak egyaránt. Tettei mögött mindig ott volt a gondoskodás és az áldozatvállalás, másokért és egy nagyobb célért.

Budapestre költözve a sziklamászás az élete szerves részévé vált, hegymászó, később hegymászó oktatói képesítést szerzett. Felvételt nyert a Magyar Hegymászó Oktatói Kollégiumba, néhány év elteltével pedig a vezetőség tagjává választották.

Felkészült, a biztonságra kiemelten odafigyelő hegymászó volt, aki kitartó elhivatottságának és közvetlenségének köszönhetően a hazai hegymászó közösség elismert és tapasztalt tagjává vált. A mászás szinte minden területén otthonosan mozgott, oktatóként pedig páratlan tudással, gyakorlattal és emberséggel adta át másoknak is a mászás iránti szenvedélyét.

Életében szerencsésen találkozott a szakmai hivatás és a szabadidős tevékenység. Élete célját végül mégis családjában találta meg, ami igazodási ponttá vált a mindennapokban. 2014-ben vette feleségül Rékát, akivel három gyermeket vállaltak. Kapcsolata feleségével mély és szeretetteljes volt, gyermekeiről pedig felelősséggel és gyengéd figyelemmel gondoskodott. Otthon is ugyanazzal a nyugodt törődéssel fordult szerettei felé, mint amellyel tanítványait és kollégáit körülvette. Önazonos, következetes és tiszta ember volt, aki szerette az életet.

2025 nyarán önkéntes segítő oktatóként vett részt egy ausztriai túrán, amikor balesetet szenvedett, és tragikus hirtelenséggel életét veszítette.

Halála családját, szakmai közösségeit és a hegymászó társadalmat egyaránt megriázta. Egy kivételes ember ment el. „Egy ember, aki nyomot hagyott ott is, ahol mások talán meg sem álltak.

Mi pedig most kezdjük érezni, hogy amit elvesztettünk, az soha nem pótolható, de valahogy mégis tovább él bennünk Pali szemléletmódjában, gondolataiban és döntéseiben.

Kandrás Ildikó, Ribíánszky Gergely

*Köszönjük, hogy Velünk voltál,
Isten Veled, Barátunk!*

